

LÁNG ESZTER

Adyval a délutánban

*Lédáján, Csinszkáján s ki tudja
még, hány röpke nőn túl,
ha matuzsálemi kort nem is,
kilencven szorgos esztendő
megérhetett volna.*

*akkor én járnék már húsz felé,
s bizony elébe járultam volna
frissen és vidáman és hódolattal,
mi őt, eleven istent megilletné
s megillet máig is.*

*csak kisujját legalább megérinthetném!
ráncokkal árkos szemének
még parázsló tekintetét elfoghatnám,
s lelkemben égnének kis rőzse-dalok...
mert bizony, egyszer majd én is meghalok.*

*de most még Debrecenben s Váradon,
szívemben is, hiába ősz van,
a Nyár meg sem hőköl belé,
még október idusán is tartósan süt a nap,
rövid ujjában grasszálnak a népek,
s a gimnazisták parkok eldugott padjain
szavalóversenyre készülnek lelkesen.*

*lányok és fiúk szeretni vágnak
mint régen a régi, bús szeretők,
s régi sóhaj régi nász-éj
megidézve a délutánban, mikor
duzzadt ajkukról elröppennek a szavak,
füstöse, furcsák, búsak, bíborak,
de ők az életre vágnak, a halál
oly messze jár még, talán nem is igaz.*

LÁNG ESZTER festőművész, költő (1948, Korond). A debreceni egyetemen 1972-ben bölcsészdiplomát szerzett. Az 1990-es évektől kapcsolódott be a képzőművészeti életbe. Festészetet és grafikai alapokat Torok Sándortól tanult. Festészete a lírai absztrakt irányzatához áll közel. Rendszeresen publikál verseket és képzőművészeti írásokat.